

в умовах глобального суспільства», XX-я сесія молодих вчених. Гуманітарні науки: матеріали доповідей / відп. за вип. І. А. Зверева. ОНЮА. С. 257-259.

3. Швець С. В. Особливості встановлення психологічного контакту на допиті на досудовому слідстві за участю перекладача / С. В. Швець // *Теорія і практика суспільного розвитку*. - 2012. - № 6.- С. 216-218.

4. Сдобніков В. В. Комунікативна ситуація як основа вибору стратегії перекладу: дис. ... д-ра філол. наук: 10.02.20 / Сдобніков Вадим Віталієв. - Суми, 2016.- 492 с.

Галина Бучок

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

ВИСНОВОК ЕКСПЕРТА ЯК ДЖЕРЕЛО ДОКАЗІВ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Згідно ч. 2 ст. 84 КПК України, висновок експерта визнається процесуальним джерелом доказів. І це процесуальне джерело має надзвичайну вагу, оскільки формується спеціальними суб'єктами, що володіють відповідними фаховими знаннями, науковими та технічними засобами й методів. Його особливий статус, попри те не означає доцільності відмови від інших доказів щодо тих обставин, які підтягали встановленню. Лише в сукупності з іншими доказами висновок експерта зможе бути використаний і застосований повноцінно.

Ст. 101 КПК України встановлено, що «Висновок експерта - це докладний опис проведених експертом досліджень та зроблені за їх результатами висновки, обґрунтовані відповіді на запитання, поставлені особою, яка залучила експерта, або слідчим суддею чи судом, що доручив проведення експертизи» [1]. Як вказує Н.І. Клименко, «він формується на основі використання спеціальних знань, він є вивідним знанням, а не інформативним, як інші особисті докази (показання), знання. У висновку експерта доказове значення передусім має розумовий висновок, якого дійшов експерт за результатами дослідження [2, 160]. Ми погоджуємось із думкою вченої щодо особливості висновку експерта та його значенням для кримінального судочинства.

Важливо відзначити також осіб, що можуть замовляти доручення висновку експерта в якості доказу. Ст. 242 КПК України наділяє

правом залучення експерта як суд, так і сторони обвинувачення та захисту. Вказаною нормою сучасне кримінально-процесуальне право якісно відрізняється від попередньо чинного КПК України 1960 року. Ще важливо, що зазначена норма дозволяє стверджувати про реальне втілення вимог Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод щодо справедливості судового розгляду.

Аналізуючи ч. 1 ст. 69 КПК України, треба також наголосити, що експертом може бути не лише особа, яка володіє достатніми науковими, технічними або іншими спеціальними знаннями, а й вона відповідно до Закону України «Про судову експертизу» повинна мати право на проведення експертиз та їй повинно бути доручене таке дослідження. Лише за вказаних умов висновок експерта можна буде вважати доказом у справі.

Попри позитивну динаміку оновлення процесуального законодавства у питанні можливостей призначення судових експертиз, все ж варто відзначити і певні недоліки такого регулювання. Зокрема, окремі вчені вказують на необхідність розмежування випадків, коли призначення експертиз буде обов'язковим, й таких, коли за бажанням сторони можуть її замовляти. Вказують на необхідність чіткої регламентації форми і змісту документу, яким залучається експерт стороною захисту, адже вимоги до постанови та ухвали процесуальне законодавство містить, а стосовно документу, який використовуватиме сторона захисту – ні. Доцільним вважається закріпити право сторони захисту ознайомлюватись із постановою про призначення експертизи та висновком експерта після отримання [3, с. 153]. Ми з цього приводу вважаємо, що норма щодо права на ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, передбачене ст. 221 КПК України, як загального, цілком перекриває окреме право на ознайомлення саме із постановою про призначення експертизи і самим висновком експерта. Передбачена авторами перспектива за таких умов поставити свої питання чи надати слідчому свої документи, на наш погляд, може позбавити висновок логічності, послідовності та пов'язаності із іншими доказами сторони. Значно краще замовити окрему експертизу, яка конкуруватиме із існуючою і буде оцінюватись суддею разом з іншими доказами сторони захисту.

Всі вказані вище аспекти використання висновків експертів у кримінальному процесі доводять необхідність подальших наукових досліджень у цьому напрямку. Актуальним є вивчення не лише національної практики провадження експертної діяльності, а й практики ЄСПЛ у питанні належності доказів.

Перелік використаних джерел

1. Кримінально-процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88
2. Клименко Н.І. Судова експертологія: курс лекцій: навч посібн. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. / Н.І. Клименко. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2007. – 526 с.
3. Давидова Д.В., Волобуєва О.О. Висновок експерта як процесуальне джерело доказів: окремі аспекти теорії та практики. file:///C:/Users/ASUS/Downloads/Pupch_2015_2_46.pdf

Лілія Ваврик

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЖОРСТОКЕ ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ

В усьому цивілізованому світі проблемі захисту тварин приділяють досить вагоме значення. Це демонструє надзвичайно велика кількість нормативно-правових актів, які регулюють дане питання. Причиною цього є той факт, що кожна свідома людина, зобов'язана поважати всіх істот на землі, в тому числі й тварин, адже вони як і люди, можуть відчувати біль, страждання та здатні пам'ятати.

Однак, в Україні дана тема, найменше вивчалися вітчизняними науковцями в галузі кримінального права. Тільки на рівні різних коментарів до Кримінального кодексу України, розділів у підручниках та наукових статей цю тему досліджували І. Головка, І.М. Даньшин, М.Й. Коржанський, В.В. Кузнецов, А.В. Ландіна [1, с. 19].

Необхідність захисту тварин від жорстокого поводження визнана на міжнародному рівні. Європейська конвенція про захист домашніх тварин 1987 р. визнає наявність у людини морального обов'язку перед тваринами, вказує на цінність домашніх тварин для суспільства, а також на те, що людину і цих тварин пов'язують особливо тісні зв'язки [2].

Жорстокість відносно тварин завдає шкоди не лише їм. Такі дії порушують громадську моральність, за умови їх вчинення в присутності малолітніх дітей розвивають у них жорстокість, агресію,